

egymás mellett pihen az élet és a halál. Nem törődött velem, magára hagyta. Szaneknének igaza van. Várta, hogy kiabálni kezd, mint a ház rokkantjaival. De nem kiabált, csak nézte dühösen és megvetéssel. Lassan megnőtt, fölemelte az asszonyi sors nagy közössége. A születés titka rávetette hatalmas árnyékát. Érezte, hogy a világ sorsa az asszonyok testébe van írva és ő is a világ sorsának részese.

— Azért nem kell megijedni, — szólta utána. — Nekem is volt, három egymásután.

S míg Ákos léptei lassan elhaladtak, erre a háromra gondolt, akit talán most vezényelnek rohamra valahol a Doberdón.

(Folytatjuk)

Rónay György

VÉGH GYÖRGY:

EGY HŐSI HALOTTRA

Már zúgnak lenn a fák a völgy ölén, de ottan,
az égbenyúlt hegyen, még egyre hó szítál,
a patak medre elhagyott, harkály se koppant,
— ott fent tél van, mindig tél van, s a hó szítál.

... Ott fenn hanyatlott átlótt fejjel rá a óra
és hogy felkeljen, arra már nem volt remény.
Hópelyhek szálltak, mint pillék a lágymimbóra,
szálltak kezére s megpihentek kék szemén...

... Én kértem Istent, vesszen csak oda, ha gyáva
s mikor elment, hogy bátran küzdjön, kértem én;
az elmúló nyarak nem lopnak őszt hajába.
csak hópelyhek pihennek megtört kék szemén...

De bátor volt — mondják — mint farkashad, ha éhes
és daliás, sötét hajú, kissé szikár.
Nő nem szorítja már fejét meleg kebléhez,
mert ott tél van, mindig tél van, s a hó szítál...